

РЕШЕНИЕ

№ 1280

гр. Варна, 03.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галина Чавдарова

Членове: Радостин Г. П.
Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Галина Чавдарова Въззивно гражданско дело
№ 20233100501139 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по постъпила въззивна жалба, подадена от Д. С. М. от гр.Варна, срещу решение №843/14.03.23г., постановено по гр.д.№11570/21г. на ВРС, с което са отхвърлени предявените от Д. С. М. искове за осъждане на ответника ЗК ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, да му заплати сумата от 24500лв, представляваща обезщетение за претърпени болки и страдания в резултат на настъпило на 11.12.2019г. ПТП, ведно със законната лихва, считано от 23.04.2021г. до окончателното заплащане, както и сумата в размер 1250лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за възстановяване на причинените на л.а. марка „*****“, модел „*****“, с рег.№***** повреди в резултат на настъпило на 11.12.2019г. ПТП, ведно със законната лихва, считано от 23.04.2021г. до окончателното й заплащане.

В жалбата въззивникът е навел оплаквания за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на решението и постановяването му при съществено нарушение на процесуалните правила. Оспорва формираните от ВРС изводи, че ищецът е излизал от крайпътна територия; че не било доказано обстоятелството водачът на л.а. ***** да е имал видимост към автомобила на ищеца и че липсвало законово задължение за този водач да се

движи със скорост под установената в градски условия. Излага, че съдът не е обсъдил представени от него доказателства касателно положението на ул.Илинден, което обуславяло необоснованост на решението. Счита, че процесната отсечка има характера на път по см. на §6, т.1 от ДР на ЗДП, поради което и неговият автомобил бил дясностоящ спрямо движещите се по булеварда. Излага, че липсвали по делото твърдения видимостта на водача на л.а. ***** да е била ограничена, поради което съдът не можел да приеме нещо различно, а заявеното от вещите лица в тази връзка години след ПТП не можело да замени липсата на твърдения. Навежда оплакването, че ВРС е игнорирал доводите му за нарушение на чл.20 от ЗДвП от страна на другия водач. Счита, че ВРС е кредитирал заключения, които не са достатъчно обосновани и възниквало съмнение за тяхната правилност, като съдът игнорирал изложените от него съображения в писмените бележки касателно скоростта на л.а.***** и мястото на удара, като не се произнесъл за доводите за несъответствие между експертните заключения и връзката им с останалите доказателства. Сочи, че липсвало анализ на снимковия материал, както и съдът неправилно не допуснал поисканата съдебна експертиза. Счита, че не е дадена правилна правна квалификация на иска, както и че неправилно ВРС му е възложил в тежест доказването на вината на прекия делинквент, което било в противоречие с чл.45, ал.2 ЗЗД. Счита, че дори и да е допуснал нарушение на чл.37, ал.2 ЗДвП, това не изключвало отговорността на застрахователя, а било основание за намаляване на отговорността му, каквото възражение не било направено. Излага, че ВРС не е изложил и мотиви защо приема за съобразена с пътните условия избраната от другия водач скорост, което било в противоречие с практиката на ВКС. Моли да бъде отменено решението и да бъдат уважени исквете.

В срока за отговор на депозираната въззивна жалба от възз.страна ЗК ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище гр.София, не е постъпил отговор.

За да се произнесе по спора Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по предявени от Д. С. М. срещу ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД обективно съединени искове с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ за осъждане на

ответника да заплати сумата от 24500лв / с оглед извършено изменение на иска по чл.214, ал.1 ГПК/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, в резултат на настъпило ПТП на 11.12.19г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.04.21г. до окончателното изплащане на сумата, както и сумата в размер на 1250лв, представляваща обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в направени разноски за възстановяване на повреди, причинени на л.а.***** с рег.№*****, в резултат на настъпило ПТП на 11.12.19г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.04.21г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че на 11.12.19г. в гр.Варна , на кръстовището на ул.Илинден и бул.Цар Освободител е възникнало ПТП, като управлявания от ищеца автомобил - л.а. ***** с рег.№ ***** бил блъснат странично в областта на предни лява врата и калник от движещ се по булеварда направо друг автомобил- л.а. ***** с рег.№*****. Твърди, че за настъпилото ПТП е съставен КП за ПТП и било образувано следствено дело №213/19г. по описа на ОСС-Варна. Твърди, че в резултат на ПТП е получил изкълчване на лява акромиоклавикуларна става, което е обусловило болки и страдания, както и затруднение в движението на горния ляв крайник за продължителен период като ползвал отпуск по болест повече от 5 месеца. Излага, че през този период търпял постоянни болки, чувствал се непълноценен, подтиснат и травмиран, тъй като не можел да полага грижи за семейството си. Твърди, че констатирал и щети по автомобила си – деформация отпред в лява страна преден ляв калник и предна лява врата, ляв праг подкалник натрошен, деформирана предна лява джанта и срязана гума, негодна за употреба, деформиран амортизатор преден ляв и шенкел към него; деформиран преден капак в лява част и деформирана предна лява колонка. Сочи, че л.а.***** с рег.№***** бил застрахован по застраховка ГО при отвл.дружество, валидна до 23.06.20г. Излага, че уведомил застрахователя, който образувал щета №0000-1000-04-21-7264/28.04.21г. по претенцията за неимуш.вреди и щета № 0000-5000-21-000451/28.04.21г. по претенцията за имуш.вреди , но плащане не било извършено.

С депозирана пред настоящата инстанция по реда на чл.129, ал.4 във вр. с ал.2 ГПК уточняваща молба са наведени твърдения касателно механизма на ПТП, излагайки, че на 11.12.19г. в гр.Варна, на кръстовището

на ул.Илинден и бул.Цар Освободител, при суха пътна настилка, движещият се по ул.Илинден автомобилът на ищеца *****, пресичайки платното на бул.Цар Освободител, за да се включи в платното на същия булевард, достигайки с предницата на автомобила си началото на острова между платната на булеварда, е блъснат странично в областта на лява врата и калник от движещия се в лявата лента направо по булеварда л.а. *. Ищецът твърди, че водачът на л.а. * е допуснал нарушение на чл.48 от ЗДвП и чл.103 ППЗДвП, тъй като движещите се по ул.Илинден се явявали дясно стоящи по отношение на движещите се по булеварда; нарушение на чл.20, ал.1 и 2 ЗДвП, тъй като водачът не се е съобразил, че управлява автомобила в градски условия, в непосредствена близост до болница и спешен център, както и не е следил ефективно пътната обстановка; нарушение на чл.6 ЗДвП и чл.65 ППЗДвП, тъй като в лентата за движение на * имало хоризонтална маркировка М10. Уточнено е, че претендираните имуществени вреди са част от сторените разходи за ремонт на автомобила. Тези твърдения не са нововъведени като изменение на иска, а представляват действие по отстраняване на нередовност, поради което подлежат на зачитане като част от първоначално сезиране (чл. 129 ал. 5 ГПК).

В отговор на исковата молба ответникът ЗК ЛЕВ ИНС АД оспорва иска по основание и размер. Счита, че вина за настъпилото ПТП носи ищеца, който е отнел предимство. Излага, че ищецът е следвало да прецени пътната обстановка и да осигури предимство на движещите се по булеварда автомобили, като навлезе в платното без да застрашава останалите участници в движението. Оспорва, че ищецът не е спазил задължението си да уведоми застрахователя за настъпилото събитие в законовия срок, което обуславяло неоснователност на претенцията за имущ.вреди, като в евентуалност оспорва размера ѝ.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.2 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по

същество.

Съгласно разпоредбата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. В рамките на тази проверка настоящият състав намира предявените искове с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ за процесуално допустими, поради което и дължи произнасяне по същество на спора. Макар и в решението на ВРС да е посочена квалификация на исковете по чл.477, ал.1 КЗ, то това не води до извод за недопустимост на решението, доколкото ВРС е докладвал и разгледал въведените от ищеца твърдения в обстоятелствената част на исковата молба като в мотивите си е обсъдил всички правно релевантни факти, изграждащи факт.състав на иска по чл.432, ал.1 от КЗ. Правната квалификация на всеки иск е свързана с допустимостта на постановеното по него решение само когато съдът е нарушил принципа на диспозитивното начало в гражданския процес /чл.6, ал.2 ГПК/, произнасяйки се извън определения от страните по спора предмет на делото и обхвата на търсената от ищеца защита. Когато липсва такова нарушение, дадената от съда правна квалификация на исковата претенция, обуславя правилността на решението му. В случая съдът не се е произнесъл извън определения от страните предмет на спора, а е дал погрешна квалификация на предявените искове, което не води до недопустимост на постановеното от него решение.

По делото между страните не е налице спор относно факта на наличието на застр.договор за процесния автомобил по застраховка ГО, както и относно факта на завеждането на претенция за изплащане на обезщетение пред застрахователя.

Основният спорен момент между страните е налице ли е настъпило увреждане, причинено от виновно и противоправно деяние от страна на застрахования, респ. настъпило ли е застрахователно събитие, от което да възниква отговорността на застрахователя за обезщетяване на претърпените от ищеца вреди.

Съгласно приложения препис на констативен протокол за ПТП с пострадали лица №2317 се установява факта на настъпило ПТП на 11.12.19г. в гр.Варна, на бул.Цар Освободител и изход спешен център на МБАЛ Св.Анна, между л.а.***** с рег.№ *****, управляван от Д. С. М., и л.а.

***** с рег.№*****, управляван от Т.М.. В същият е отразено, че при така настъпилото ПТП са причинени щети по автомобилите, като за автомобила на ищеца е отразено деформация предна лява странична част и ходова част, а за другия автомобил- деформация предна част, теч охладителна течност, както и са посочени като пострадали лица водачите на автомобилите. Видно от приложеното в настоящата инстанция постановление за прекратяване на наказ.производство от 07.02.23г. на РП-Варна, същото е прекратено на осн. чл.243, ал.1, т.1 вр. чл.24, ал.1, т.1 от НПК.

Във връзка с изясняване на механизма на ПТП са допуснати пред ВРС единична и тройна съдебно-автотехн.експертизи, като пред настоящата инстанция поради допуснати от ВРС процесуални нарушения е събрана и повторна тройна съдебно-автотехн.експертиза. Настоящият съдебен състав кредитира именно заключението по изслушаната пред ВОС повторна тройна съдебно-автотехн.експертиза, изготвена от в.л.Й.М., А.Я. и Т.Т., доколкото същата е изготвена при съобразяване на всички събрани по делото доказателства, формираните изводи са обосновани както с научни методи, така и със задълбочен анализ и детайлното изследване на всички налични доказателства, вкл. тези за пътното платно, деформациите по автомобилите, наличните следи от останки и гуми. Същевременно в с.з. вещите лица подробно аргументират изводите си, основавайки се на обективните данни по делото и научни познания, което говори за пълнота и правилност на тази експертиза.

Вещите лица по повторната тройна САТЕ описват механизма на настъпване на ПТП, съгласно който л.а.***** се е движел по бул.Цар Освободител в посока към ул.Пирин в лява пътна лента със скорост около 58,81км/ч, а едновременно с това от вход/изход на МБАЛ Св.Анна излиза и се насочва почти перпендикулярно от дясно на ляво към булеварда л.а.***** със скорост 2,13км/ч., като ударът между тях настъпва в лява пътна лента, около 0,60м до 2,42м в дясно от ляв ръб на пътното платно. Съгласно това заключение траекториите на движение на двата автомобила в момента на удара са били приблизително перпендикулярни, като л.а.***** се е движел около средата на лява пътна лента, а л.а.***** от дясно на ляво, и за първия автомобил ударът е бил челен, централен па цялата ширина на купето, а за втория-страничен в зона, обхващаща целия преден ляв калник, предно ляво колело, предна лява

колонка и предна част на предна лява врата. В обясненията си, дадени пред настоящата инстанция, вещите лица излагат, че към момента на ПТП пътната настилка е била суха, което било видно както от приложения снимков материал, така и от установените на мястото на удара посипаности на платното. По делото нито се твърди, нито са ангажирани доказателства за това да е било налице ограничение или намаление на видимостта на водачите. При тези данни вещите лица заключават, че към момента, в който л.а.***** навлиза в лява пътна лента, водачът на л.а.***** е имал пряка видимост, но не е предприел спиране или намаляване на скоростта си, вкл. и непосредствено преди удара. Съобразно дължината на опасната зона за спиране на л.а.*****, която е изчислена на 34,02м., дават заключение, че водачът на този автомобил, е имал възможност да предотврати ПТП чрез аварийно спиране, като л.а.***** не е попадал в обсега на дължините на опасните зони на спиране на л.а.***** към момента, в който л.а. ***** става опасност за движението / както във варианта към момента на навлизане върху дясна пътна лента на булеварда, така и във варианта при навлизане върху лявата пътна лента/. В с.з. сочат още, че за да се предотврати ПТП, то скоростта на л.а. ***** е следвало да бъде доста по-ниска от 50км/ч., както и че времето е било достатъчно, за да се приведе л.а. ***** в спирачен режим, какъвто в случая липсва.

Съобразявайки така изложеното се установява, че ищецът, излизайки от подхода към МБАЛ Св.Анна и пресичайки бул.Цар Освободител, е допуснал нарушение на правилата за движение, разписани в нормата на чл.37, ал.3 и чл.50, ал.1 ЗДвП, като е отнел предимството на движещият се по булеварда лек автомобил. Независимо от това обаче следва да се съобрази, че водачът, който се движи по път с предимство, следва да вземе мерки за предотвратяване на произшествие, когато участник в движението по път без предимство премине стоп-линията, без очевидно намерение да зачете предимството. Движението по път с предимство не освобождава водача от задължението да наблюдава пътната обстановка, да съобразява скоростта си на движение с всички визирани в чл.20, ал.2 ЗДвП предпоставки, и в случай на отнето предимство да реагира така, че да направи всичко възможно, за да предотврати произшествието. В случая по делото няма твърдения и данни за ограничаване на видимостта на водача на л.а. *****, поради което и следва да се приеме, че в условията на пряка

видимост задължение на водача е било да отчете навлизането на л.а.***** както върху дясна пътна лента на булеварда, така и впоследствие в лявата пътна лента, и да предприеме навременни действия по спиране при възникналата опасност. Видно от заключението на ценената от съда експертиза л.а.***** не е попадал в обсега на дължината на опасната зона на спиране на л.а.*****, като водачът на последния автомобил е имал възможност да предотврати ПТП чрез аварийно спиране, данни за предприемането на каквото обаче липсват по делото. Установява се още, че скоростта на движение на л.а.***** /58,81км/ч/ е надвишавала разрешената такава за градски условия, което сочи, че водачът на автомобила не е съобразил скоростта си с характера и интензивността на движението, така че да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, още повече, че според вещите лица ПТП е било предотвратимо при по-ниска скорост от 50 км/ч. Предвид изложеното съдът приема, че водачът на л.а.***** е нарушил нормата на чл.20, ал.2 ЗДвП, поради което и е налице вина на същият за настъпването на ПТП. Следва да се посочи, че действията на ищеца по отнемане на предимство би могло да обоснове съпричиняване на вредоносния резултат, но възражение в този смисъл не е релевирано своевременно от ответника.

Предвид така установеното въззивният съд намира, че в случая се установява осъществяването на вс.елементи от фактическия състав на чл.45 ЗЗД по отношение на лицето, ползващо се от клаузите на застраховка "ГО" / делинквента/, а именно извършено от същото виновно противоправно деяние, причинна връзка между деянието и вредоносния резултат - увреждане на здравето на ищеца в резултат от настъпилото на 11.12.2019г. пътнотранспортно произшествие. Съгласно разпоредбата на чл.45, ал.2 ЗЗД вината се предполага до доказване на противното. Така установената от закона презумпция не бе оборена от отв.страна. Следователно налице е основанието на чл.45 ЗЗД, за да се ангажира гражданската отговорност на делинквента за причинените от него вреди на ищеца. Предвид наличието на валидно сключено застрахователно правоотношение по задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите с ответника, съдът намира, че са налице всички предпоставки за възникване на отговорността на застрахователя за обезщетяване на претърпените от ищеца вреди от деликта.

Безспорно по делото от събраните доказателства – конст.протокол за ПТП, приложената по делото медицинска документация и заключението на съдебно-медицинска експертиза, както и показанията на св.С.М.а, се установява, че в резултат на ПТП ищецът е получил телесни увреждания – изкълчване на лявата акромио-клавикуларна става, което е обусловило трайно затруднение на движенията на левия горен крайник за около 2 месеца. По несъмнен начин по делото се установи, че ищецът е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се болки и страдания, вследствие на така нанесените травматични увреждания. Вещото лице по СМЕ сочи, че непосредствено след травмата в мястото на увредата е имал много силни болки, засилващи се при всеки опит за движение, като след обездвижване на крайника / за около 45 дни/ болките намаляват. Излага, че по време на рехабилитацията, каквато в случая е била проведена, болките се засилват и с напредване на раздвижването постепенно намаляват. Вещото лице установява още, че лечението е завършено, като е останала окончателно лекостепенна деформация в областта и движенията в лявата раменна става е леко ограничена – странично отвеждане до 160 градуса при норма 180 градуса, като тази остатъчна деформация поражда неприятни усещания като изтръпване на пръстите на лявата ръка поради разтягане на нервите. Св.М.а също сочи, че ищецът е търпял значителни по интензитет и продължителност болки, като около месец е бил обездвижен с превръзка, през който период се е нуждаел от чужда помощ, за да се обслужва, както и че се чувствал непълноценен, често бил в лошо настроение и подтиснат. Свидетелства още, че ищецът е провел няколко курса физиотерапия, но не е получил пълно възстановяване и към момента при натоварване изпитвал болки, изтръпване на ръката.

Съобразно критерия за справедливост установен в чл.52 от ЗЗД, при определяне на обезщетението за неимуществени вреди, следва да се имат предвид обективно съществуващите обстоятелства във всеки конкретен случай. Тези обстоятелства са: видът, характерът и степента на констатираното увреждане и състоянието на пострадалия; начинът на извършване на увреждането; видът и начинът на провежданото лечение, неговата продължителност; болките и страданията, претърпени, както при причиняване на увреждането, така и при провеждане на лечението през всичките му етапи; отстранени ли са травмите или има остатъчни явления;

периода на загуба на двигателна способност; психическата травма, както при причиняване на увреждането, така и впоследствие; възрастта на увредения; налице ли е намалена трудоспособност и др. Наред с тежестта, вида, продължителността и интензитета на конкретното неблагоприятно въздействие върху личността на пострадалия, при определяне размера на обезщетението следва да бъде взета предвид и икономическата конюнктура в страната към момента на увреждането и установената в тази насока съдебна практика / в този смисъл е Решение № 25 от 17.03.2010 г. на ВКС по т. д. № 211/2009 г./.

Отчитайки степента на болките и страданията, свързани с удара от автомобила и характера на получените телесни увреждания, продължителността на възстановителния период, който според приложените болнични листи е около 3 месеца, обстоятелството, че не е налице пълно функционално възстановяване на крайника предвид ограничението в странично отвеждане, както и съпътстващите го за в бъдеще неприятни усещания, свързани с разтягане на нервите, съдът намира, че сумата от 20000лв. в случая е справедлива за репарирание на неимуществените вреди, претърпени от ищеца.

С оглед на така изложеното съдът намира, че предявеният иск за заплащане на обезщетение за причинени неимуществени вреди се явява основателен до размера от 20000лв, до който следва да бъде уважен. Решението на ВРС като неправилно в тази му част следва да се отмени. Искът за разликата над 20000лв до пълния претендиран размер от 24500лв като неоснователен подлежи на отхвърляне, като решението на ВРС в тази част следва да се потвърди.

Що се касае до претенцията за заплащане на законната лихва върху присъденото обезщетение, то съдът съобразява разпоредбата на чл.429, ал.3 КЗ, съгласно която лихвите за забава на застрахования по ал.2, т.2 на чл.429 КЗ, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, точка 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. В случая ищецът е уведомил застрахователя за настъпилото ПТП на 23.04.21г., поради което и съдът счита, че върху присъденото обезщетение се дължи законна лихва от 23.04.21г. до окончателното плащане.

По делото е предявен и иск за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди в размер на 1250лв., изразяващи се в направени разноски за възстановяване на причинените на л.а. марка „*****“ повреди, описани в исковата молба. Изрично в уточн.молба, ищецът е посочил, че претендираните имуществени вреди са част от сторените разходи за ремонт на автомобила. При тези твърдения в тежест на ищеца по делото бе да установи както факта на извършен ремонт за поправяне на вредите по автомобила и стойността на същия, така и факта на заплащане от негова страна на тези разходи за извършен ремонт. Надлежни доказателства обаче в тази връзка / фактура или други разходнооправдателни документи/ не са събрани по делото. Предвид това съдът намира, че искът за заплащане на обезщетение за причинени имуществени вреди са явява недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен. Решението на ВРС като правилно в тази част следва да се потвърди.

В съответствие с този изход на спора в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за първоинстанционното производство, като същите, съразмерно с уважената част на исковете, възлизат на сумата от 2213,59лв. Разноски за първа инстанция се следват и на отв.страна, като съобразно отхвърлената част от исковете същите възлизат на 131,75лв.

Разноски за въззивното производство се претендират единствено от въззивника, като същите, съобразно обжалвания с въззивната жалба интерес и уважената част, възлизат на 1836,89лв.

От ищцовата страна е направено искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение за безплатно процесуално представителство за двете инстанции, съгласно чл.38,ал.1, т.3 от ЗА. Нито в първа инстанция, нито пред настоящата инстанция е представен договор за правна защита, в който да е отразено осъществяването на безплатна правна помощ на осн. чл.38, ал.1 от ЗАДв. В представените по делото пълномощни на адв.Ш. също липсва позоваване на някоя от предвидените чл.38, ал.1 ЗА хипотези за предоставяне на безплатна правна помощ. След като не са налице доказателства за наличие на това обстоятелство, то липсва основание за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение на осн. чл.38, ал.1 от ЗАДв / в този смисъл е Определение № 93/10.04.13г. по т.д.471/12г. на ВКС, Определение № 50177/ 06.04.2023г. по гр.д. № 2723/2022г. на ВКС и др./. Ето защо не следва да се присъжда адв.възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 във вр. с ал.1 ЗАДв. за двете инстанции.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №843/14.03.2023г. на Варненски районен съд, ХХХ състав, постановено по гр.д. №11570/2021г. на ВРС, **в частта му**, в която е отхвърлен предявения от Д. С. М., ЕГН *****, с адрес *****, против ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, иск за осъждане на ответника да му заплати сумата от 20000лева, представляваща обезщетение за претърпени болки и страдания в резултат на настъпило на 11.12.2019г. ПТП, ведно със законната лихва, считано от 23.04.2021г. до окончателното заплащане, *като вместо него ПОСТАНОВЯВА:*

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. С. М., ЕГН *****, с адрес *****, **СУМАТА от 20000лв** / двадесет хиляди лева /, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки и страдания, в резултат на настъпило ПТП на 11.12.19г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 23.04.21г. до окончателното изплащане на сумата, на осн. чл.432, ал.1 от КЗ.

ПОТВЪРЖДАВА решение №843/14.03.2023г. на Варненски районен съд, ХХХ състав, постановено по гр.д. №11570/2021г. на ВРС, в останалата му обжалвана част.

ОСЪЖДА ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" № 67А, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. С. М., ЕГН *****, с адрес *****, **СУМАТА от 4050,48лв**, представляваща сторени за първоинстанционното и въззивното производство разноски, на основание чл.78, ал.1 от ГПК.

ОСЪЖДА Д. С. М., ЕГН *****, с адрес *****, **ДА ЗАПЛАТИ** на ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, р-н Студентски, бул."Симеоновско шосе" №67А, **СУМАТА от 131,75лв**, представляваща

сторените за първоинстанционното производство разноси, на основание чл.78, ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____